

Automatyczny skutek ogłoszenia upadłości, które miało miejsce w innym Państwie Członkowskim na terenie Polski potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r. (sygn. akt II CSK 425/10):

- „W celu zachowania zasady zaufania, orzeczenie sądu państwa członkowskiego o wszczęciu postępowania upadłościowego powinno być, po pierwsze, automatycznie uznane przez wszystkie państwa członkowskie, po drugie, orzeczenie, to powinno być uznane bez badania jego prawidłowości, i po trzecie, orzeczenie to wywołuje we wszystkich państwach członkowskich skutki, które wynikają z prawa państwa wszczęcia postępowania.
- Mając na uwadze treść art. 26 oraz art. 16 zdanie 2 Rozporządzenia Rady WE nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, uznać należy, że przepis ten nie daje podstawy do merytorycznego badania orzeczenia wszczynającego postępowanie upadłościowe, czyli badania istoty zawartego w nim rozstrzygnięcia, a zwłaszcza nie daje podstawy do badania przesłanek przyjętych za podstawę orzeczenia.
- W świetle art. 26 Rozporządzenia Rady WE nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, nie chodzi o sprzeczność orzeczenia lub przesłanek przyjętych przez sąd zagraniczny, jako jego podstawa z polskim porządkiem prawnym, a o sprzeczność rezultatu orzeczenia z tymi zasadami”.

Z uzasadnienia ww. wyroku Sądu Najwyższego:

„Podstawowymi zasadami obowiązującymi przy rozpoznawaniu spraw upadłościowych transgranicznych jest zasada nadrzędności przepisów rozporządzenia nad polskim systemem krajowym oraz zasada jednolitości i skuteczności stosowania tego aktu prawnego we wszystkich państwach członkowskich. Stosowanie prawa krajowego dopuszczalne jest wyłącznie w takim zakresie, w jakim rozporządzenie na to zezwala”.

„Z mocy art. 16 i 17 rozporządzenia [1346/2000] automatyczną skuteczność uzyskują w Polsce także prowadzone w innych państwach członkowskich UE postępowania upadłościowe w stosunku do nieprzedsiębiorców. Skuteczne w Polsce, na podstawie art. 4 ust. 2 lit. k) w zw. z art. 16 rozporządzenia, jest także zwolnienie osób fizycznych (niezależnie od tego, czy są one przedsiębiorcami) z reszty długów, w zakresie i na zasadach określonych przez lex fori concursus. Skutek ten dotyczy także wierzytelności podlegających zgodnie z prawem prywatnym międzynarodowym prawu polskiemu. W zależności od postanowień legis fori concursus, umorzeniu mogą podlegać nawet wierzytelności traktowane przez polskiego ustawodawcę w uprzywilejowany sposób, jak należności ze stosunku pracy, alimentacyjne czy publicznoprawne. [...] Oczywiście wydaje się, że nie można oprzeć odmowy uznania umorzenia takich wierzytelności na klauzuli porządku publicznego” - Marek Porzycki
Podstawa jurysdykcji krajowej w głównym postępowaniu upadłościowym KPP.2008.1.219